

"ישיבישע בלאט" "לאמדעט" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף מו.

1. **לפי המבואר בסוגיין** בעי קרא למעט דם מאיסור נותר וטומאה, וקשה דא"כ למה בעי קרא לעיל למילף איסורין אלו בדבר שאין לו מתירין, הרי כאן רואים שדם אע"פ שאין לו מתירין בעי קרא למעט?

ע"ב

1. **שהוא תנאי ב"ד**, ועי' תוס' לעיל ב: ד"ה אתנו שהחשש שמא יטעה שהוא קרבן אחר ויקריבנו לשמו ולא לשם מה שהוא באמת, ובאחרונים הקשו הלא קי"ל במנחות מט. שעקירה בטעות לא שמיה עקירה, ואם סבר בטעות שהוא קרבן אחר ושחטו לשמו כשר ועולה לשם חובה, וא"כ למה היו צריכים להתנות?
2. **חטאת ששחטה לשם עולה פסולה לשם חולין כשירה**, וקשה הלא סכין מקדשת את הדם, ולכן בעי שתהיה כלי שרת, וכלי שרת אין מקדשים אלא מדעת וא"כ איך יתקדש הדם כששחט לשם חולין?

התשובות

1. **ברע"א לעיל מה:** נשאר בצע"ג על קושיא זו, **ובחק נתן מיישב** דכל המיעוטים דלעיל נאמרו לענין מעילה אלא שלמדים מהם לנותר וטומאה באם אינו ענין, ולכן בעי קודם למילף מקרא דיש נותר וטומאה בדבר שיש לו מתירין.

ע"ב

1. **כן הקשו שם כל האחרונים**, עי"ש שפת אמת ועולת שלמה, **ובמשנת רבי אהרן א' ג-ה כתב** דאף שלא נתחלל הקרבן, הרי מבטל מצוות עשייתו לשמו, וכדי להנצל מאיסור זה עשו תנאי ב"ד, (עי' **מנחת אברהם** מה שדחה לפי זה את הראיה שרצו להביא מכאן לדין לשמה אינו מחשבה הפוסלת, עי' קוב"ש ח"ב כב' ו').
2. **בקרן אורה סוטה יד:** תי' דבקרבתן שקדוש בקדושת הגוף קודם השחיטה, כלי שרת מקדשין גם שלא לדעת, **באור שמח מקוואות א' ח' תי'** דמה שמתעסק בשחיטת קדשים הוי כדעת לענין קידוש הסכין אף שכוונתו לחולין, **והזכר יצחק מו' תי'** שלזה סגי דעת הבעלים, ול"כ **באבי עזרי פסוהמ"ק טו' ד'** דלזה מהני הסתמא לשמה, **ובקה"י ג' כתב** דביעבד מהני גם בלא נתקדש הדם בסכין, ועי' מה שכתב לפי זה למה בפרה אדומה שנשחטה לשם חולין שלא מהני עי' **בחיידושי מרן רי"ז הלוי מעה"ק ד' יא'.**

חטאת ששחטה לשם עולה פסולה לשם חולין כשירה, עי' חיידושי מרן הגרי"ז פסוהמ"ק ק מח. מה שהקשה דאין ייכשר אחר שהיא חטאת ואינה מרצה, אינו בכלל הריבוי של כאשר נדרת לה' אלו קיך נדבה, **ועי' שיעורי הגר"ב טו' שתי'** דמ"מ בעי שיחול בה חלות פסול, ועי' רמב"ם פסוהמ"ק טו' ד' ובאבי עזרי שם, ובמשנת ר"א סימן ו' אות ז'.

קו"ישיבישע בלאט" לשמיעת השאלות והתשובות מידי יום - 0795255901

בשני חילולין הכתוב מדבר, ע"ע תוס' לעיל טו: ד"ה אלא, ובתוס' סנהדרין פג. ד"ה חילול.

רש"י ד"ה מנא, עי' באחרונים שדקדקו בדבריו למה נקט ששגג גם בנותר וגם בדם.

תודה הוא, במה שבארו שקודם שחיטה יש בדם מעילה, עי' באחרונים שהביאו לשון הרמב"ם מעילה ב' יא' שהטעם דהוי כגופה, עי' שיעורי הגר"ד והגרמ"ד, ועי"ש אבן האזל שהקשה למה עדיף מאבר שנחתך ממנה בחייה שאין בו דין מעילה, ועי' איילת השחר כאן.

בא"ד, במה שכתבו דאחר שיצא לנחל קדרון מעילתו מדרבנן, עי' ברמב"ם הנ"ל ובראב"ד שם, ובנו"כ ביארו שדעתו כדעת הר"ר חיים.

אין לך דבר שנעשית מצוותו ומועלין בו, עי' בראשונים יומא נט: שדנו מניין המקור לדין זה.

והרי תרומת הדשן, ואי יש בה מעילה או סתם איסור הנאה, עי' תוס' כאן ד"ה ולא, ותוס' ביומא נט: ד"ה והרי, ואם יש איסור לפני ההרמה, עי' תוס' ד"ה אין כאן ושם ובחולין קיז. עי"ש מהר"ם.

תודה תרי, במה שהקשו, ע"ע תוס' יומא ס. ובשיח יצחק שם, ותוס' מעילה יא.

תודה חד, עי' רש"ש צאן קדשים ועולת שלמה מה שביארו בדברי התוס', וע"ע תוס' יומא ס.

ע"ב

אמר רבא מסתברא כמ"ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו, מ"ט, כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא, קרינן ביה וטומאתו עליו, עי' חיידושי רבינו חיים הלוי מעשה"ק יח' כד' מה שכתב לחקור בדבריו אם הוא לימוד או גורם, עי' מה שכתב לפי זה.

לשם ששה דברים וכו', ועי' תוס' לעיל ב. דעיקר הדין איירי בהקטרה, ועי' רש"י ד"ה עולה, ובטהרת הקודש שם בתוס', וע"ע רש"י עה"ת ויקרא א' ט' ובגור אריה שם.

עי' רמב"ם מעשה"ק ד' יא' שנראה מדבריו דכל הו' דברים פוסלין בקרבן, עי' לחם משנה ומל"מ, ועי' חי' מרן רי"ז הלוי מה שהוכיח מכאן ליסודו הגדול בדין מחשבת שלא לשמה שהיא מחשבה הפוסלת, ומה שלא הזכיר הרמב"ם כלל דין לשמה בהקטרה, עי"ש באבי עזרי.

שהוא תנאי ב"ד, והאם לכתחילה סומכים על התנאי, עי' טהרת הקודש ב: דתנאי זה לכתחילה בכל החמישה דברים מלבד לשם ה' ששווה בכל הקרבנות, ועי"ש מה שדקדק בדברי הרמב"ם מעה"ק ד' יא' שהוא בדיעבד, ועי"ש אבן האזל.

ברמב"ם פיה"מ, פירש את כל המשנה לגבי מחשבת הבעלים ולא מחשבת הכהן, וקשה איך מדקדקת הגמ' מכאן שסתמא לשמו, הרי מחשבת הבעלים אינה פוסלת כלל, ועי' קרן אורה בפתיחה מה שביאר בדבריו, ועי' גבורות שמונים אות עט', שההוכחה מעצם זה שאין צריך מחשבת בעלים סימן שאינו המקריב ומשום דאין צריך מחשבה דסתמא לשמו עי"ש.

בדין סתמא לשמה, עי' רמב"ם מעה"ק ד' י' דנראה מדבריו דבפסח וחסאת לא מהני סתמא לשמו, עי"ש בנו"כ וברדב"ן, ועי"ש אבן האזל, ובצפנת פענח תרומות השמטות סז.

לשם ריח לשם ניחוח, עי' רש"י כאן והגהות הב"ח לעיל ב: ד', ועי' שיעורי הגרמ"ד מה שדקדק בדברי הרמב"ם, עי' רמב"ן עה"ת ויקרא א' ט' בבאור ששת הכוונות.

חטאת ששחטה לשם חולין כשירה, ע"ע באחרונים לעיל ב: שדנו מה יהיה הדין בשאר קרבנות לשם חולין האם עדיפי מחטאת ויעלו לשם חובה, עי"ש טהרת הקודש, ובדין פסח לשם חולין, עי' רמב"ם שם הלכה יא', עי' כס"מ ומרכבת המשנה, ואבן האזל ואור שמח שם, ע"ע מנחת חינוך ה' ז', ומרחשת ח"א ז' ב', וע"ע חיידושי רבי שמואל פסחים קע', ובצל"ח ב', וקרן אורה ג', **ושיטת הרמב"ן בשוחט חולין לשם קדשים:** עי' במלחמות ר"ה כח:, ועי' חי' רעק"א, וחזו"א קמא מב' ה', ע"ע אחיעזר יו"ד ד' ב'.